

Besídka

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 29

Wilber, Neb., dne 17. prosince 1902.

Ročník I.

Záhořovo lože.

Pokračování.

Báseň
K. J.
Erbena.

"V lože Záhořovo ? v Záhořovo lože ?"
volá v uděšení muž divý v lese,
hrozná tělo jeho osykou se třese
a pot vyráží z tuhé čela kůže.
"Lože Záhořovo !—Záhoř je to jméno,
od matky mé někdy často vysloveno,
když učivala mne plésti rohože,
když mi rohožemi na mechu stlávala
a vlčí kožinou mne přikrývala
a nyní v pekle Záhořovo lože—?
šak pověz mne ty—ty sluho boží,
co čeká Záhoře na pekelném loži ?"

"Spravedlivá jest pomsty boží ruka
leč ukryto věčné jeho usouzení :
neznámát mi sice tvá pekelná muka,
a vých z ločinů nic menší není.
Neboť věz, že ďábel, slyše tato slova,
zhroziv se pokuty lože Záhořova,
krvavý zápis vydal bez prodlení."

Stoletá sosna na chlumové stráni
hrdě vypíná k nebi své těmě :
i při de sekera, sosna hlavu sklání
a těžkým pádem zachvěje se země.

Divoký tur lesní v bujnosti své síly
z kořene vyvrací mocná v lese dřeva ;
proboden oštěpem potácí se chvíli
a padne na zem smrtelně řeva.

Takto muž lesní poražen tou zvěstí
na zemi klesá ve smrtelném strachu ;
řve a svíjí se, bije v hlavu pěstí,
nohy poutníkovy objímaje v prachu :
"Smiluj se, pomoz !—pomoz, muži boží !
nedej mne dospěti k pekelnému loži !"

"Nemluv takto ke mne, červ jsem roven
tobě,
bez milosti boží ztracen věčně věkův :

k ní se obrať, od ní prose lékáv,
a čiň pokání v pravé ještě době."

"Kterak mám se káti ? vyz tu na mě holi
ty řady vrubů, co jich jest tu koli—
spočti je, můžeš-li—ta známka každá,
každý ten vroubek jest jedna vražda !"

I zvedne poutník, k zemi se nakloně,
hůl Záhořovu—kmen mocné jabloně—
a zarazí ji v tvrdé skály těmě,
jako tenký proutek do zorané země.

"Tu kleč před svědkem svých hrozných
činů,

kleč ve dne v noci, ukrutný zlosynu !
Času nepočítej, nedbej zřízně, hladu,
jedno počítej : svých zločinů řadu,
lituj a pros boha, aby smazal vinu.
Vina tvá jest velká, těžká, bez příkladu ;
bez příkladu budiž i tvoje pokání
a bez konce je boží smilování !
Tu kleč a čekej—až se v jedné době
z milosti boží zase vrátím k tobě !"

Takto dí poutník a jde cestou dále.—
A Záhoř klečí, klečí neustále,
klečí ve dne v noci—nepije, nejí ;
vzdychaje božího prosí smilování,—
Den po dni mine, již i sníh se shání,
ledové mrazy již již přicházejí
a Záhoř klečí, prosit nepřestává—
ale na poutníka darmo očekává.
ten nepřichází, nevrací se k němu.
Báh budiž milostiv muži kajicnému !

V.

Devadesát let přeletělo světem ;
mnoho se zvrátilo zatím od té chvíle,

kdo onoho času býval nemluvnětem,
jest nyní starcem do hrobu se chýle.
Avšak málo jich dožrálo k té době,
ostatní všichni jsou sehováni v hrobě.
Jiné pokolení—cizí obličej,
vše ve světě cizí, kam se člověk děje :
jen to slunčisko modravého nebe,
jenom to nížádné proměny nevzalo,
a jako před věky lidi těšvalo,
tak i nyní ještě blaží tebe.

Jest opět jaro. Vlažný větřík duje,
na lukách svěží kolébá se tráva,
slavík své pověsti opět vypravuje
a fialka novou zas vůni vydává.

Habrovým stínem hlubokého lesa
dvě poutníků se cestou ubírá
shrbený stařeček, v rukou berlu nesa,
berlu biskupskou, věkem již se třesa,
a pěkný mládenec, ten jej podopírá.

"Posečkej, synu můj, rád bych odpočinul
odpočinutí si má duše žádá !
Rád bych se k otcům zesnulým přivinul,
ale milost boží jinak mi ukládá.
Milost boží velká ! ta sluhu svého
mocně provedla skrz pekelnou bránu,
v úřadě svém svatém povýšila jeho,
a protož duše má dobrořečí Pánu.
Pevně jsem doufal v tebe, Hospodine,
dej ať tvá sláva na zemi spočine :—
Synu můj zřízním ! ohledni se vůkol ;
tuším, ač není-li mdlých smyslů mámení,
tuším, že mi blízké najdeš občerstvení,
aby byl dokonán můj života úkol."

Odešel mládenec, v lesní zašel strany,
zdali by kde našel pramen uschovaný.
i dere se houštím. kráčí dál a dále,
až se prodere k mechovitě skále.

(Pokračování.)